

tidig Finantslov, saa vilde vi dog ikke vedtage en midlertidig Finantslov af det samme Indhold som tidligere. Det var det andet Indhold af Beslutningen i Fjor, som findes motiveret i den afgivne Betænkning. Og naar man saa spørger, hvorfor vi kom til den Udtalelse og til den Beslutning, at midlertidige Finantslove efter det tidligere Indhold ikke længere kunde bruges, saa behøver jeg blot at henvise til Betænkningen og Beslutningen om Statsrevisionens Betænkning i Henseende til den midlertidige Finantslov for det hele Aar 1881—82. Det viste sig jo den Gang, at der ikke var nogen Overensstemmelse om, hvad en saadan midlertidig Finantslov egentlig hjemlede. Det viste sig, at der blev gjort en Forstaaelse af denne Finantslovs Indhold gjældende, som vi under ingen Omstændigheder kunde være med til, og som vi ikke kunde anse for at være forsvarlig i Henseende til Statsstyrelsens Krav. Fra begge disse Synspunkter kom vi altsaa til den Erkjendelse, at Spørgsmaalet om de midlertidige Finantslovs Indhold maatte tages op til fornyet Overveelse, og at man, for saa vidt der skulde blive Brug for dem, iforveien maatte se at enes om det fremtidige Indhold, som disse Love skulde have. Nu er det jo ganske vist, at man kan stille de to Spørgsmaal, som jeg her har fremhævet, saaledes i Forhold til hinanden, at man siger: Spørgsmaalet, om vi i indværende Samling skulle have en midlertidig Finantslov, er det første. Bevares det benægtende, saa bortfalder det andet. Men det forekommer mig, at man med samme Føie kan stille Spørgsmaalen i omvendt Orden, og jeg skjønner ikke rettere end at der er Grund til at gjøre det. Thi det Spørgsmaal: hvorledes skal den fremtidige Affattelse af midlertidige Finantslove være, det er jo et almindeligt Spørgsmaal, som vil komme igjen Aar efter andet, og det er usikkert, at man saa vidt muligt er paa det Nene med det, inden der bliver praktisk Brug for Loven; thi naar først Nødvendigheden foreligger, og man saa i sidste Dieblif skal forhandle om Loven, saa er det ikke heldigt, saa bliver det let Hastværksarbejde og Lastværksarbejde. Derfor har den høitærede Regjering taget det Spørgsmaal først, har optaget det og forelagt Udbyttet deraf i det Forslag, som er forelagt i det andet Thing, saa betimeligt, at der kan være Anledning og Leilighed for begge Thing til at forhandle og muligvis eventuelt komme til Enighed om det. Jeg kan derfor fuldt ud være med til ogsaa at følge Regjeringen paa den Vej; thi jeg vil sige, at hvis vi forhandle og naae til Enighed om en midlertidig Finantslov nu, saa vil jo ganske vist

den naturlige Følge blive den, at vi faae en Forlængelse paa en Maaned. Men den Indvømmelse er ikke for dyr, naar man saa til Gjengjæld kunde naae at blive enig om det fremtidige Indhold af midlertidige Finantslove. Vi maa jo forudsæ den Mulighed, at Modstikselde kunne indtræde, og saa er det heldigt, naar man saa ogsaa har Modhjælpen parat, i Stedet for saa i sidste Dieblif at skulle forhandle derom. Jeg erkjender derfor den Forudsæthed hos Regjeringen, der har ført den til at vælge denne Vej, og jeg skal for mit Vedkommende være rede til at følge med og optage Forhandlingen. Ganske vist er der efter den Modtagelse, som Forslaget har fundet i det andet Thing, jo ikke synderlig Udsigt til at kunne enes, men det faar ikke hjælpe; det er vor konstitutionelle Pligt at forhandle, søge at komme til Enighed, selv med Haab imod Haab. Altsaa, siger jeg, lad os gaa over til at forhandle Spørgsmaalet om den fremtidige Affattelse af de midlertidige Finantslove.

Naar man saa ser paa den hidtil brugte Form, saa lyder den jo paa, at Regjeringen bemyndiges til at afholde de nødvendige løbende Udgifter. Hvis man strengt vilde fastholde Bogstavlyden paa dette Punkt, vilde Følgen blive, at Regjeringen ikke en Gang kunde afholde alle løbende Udgifter, kun en vis Klasse af dem, nemlig dem, som maatte erkjendes for nødvendige. Jeg ser nu ikke, at der er nogenjomhelst fornuftig eller rimelig Grund til en saadan Begrændsning, alle løbende Udgifter ere dog vel det Mindste, som Regjeringen maatte kunne afholde, og det glæder mig da ogsaa midt i den Uenighed, der iøvrigt maatte være, at kunne konstatere, at man er enig om at lade denne Begrændsning i Udtrykket „løbende Udgifter“, som betegnes ved Tilføielsen „nødvendige“, falde. Altsaa alle løbende Udgifter, ere vi enige om, bør Regjeringen kunne afholde. Men saa er der i det ny Forslag sagt, at foruden de løbende Udgifter skal Regjeringen ogsaa kunne afholde de nødvendige Udgifter. Sa, det er nu ogsaa et Forslag, som forekommer mig i den Grad selvfølgelig, at jeg ikke kan se, hvad der skulde kunne med Føie indvendes imod det. Jeg indser ikke, naar man erkjender og har erkjendt, at Regjeringen kan afholde nødvendige Udgifter, der tillige ere løbende, hvorfor den saa ikke skulde kunne afholde dem, selv om de ikke ere løbende. Er der Noget, som man maa indvømme, er det dog vel det, at hvad der er nødvendigt, maa ske. Sa, det er jo ikke en Lærdom, som jeg alene forkynder; hvis man vil læse Oppositionens Taleres Udtalelser i det andet Thing, vil man finde, at der staar,